

NAGY VISSZATÉRŐ

Forrás: Replant Hírmondó

AKARJUNK AKTÍVAN ÉLNI!

A dombóvári ILCO Egyesület vezetője, Vancsa Józsefné Marika többszörösen is kitüntetett. Az első elismerést négy évvel ezelőtt kapta a város önkormányzatától, a sztómások érdekében kifejtett önzetlen munkájáért. Tavaly a város elismerő díszjelvénye lett az övé, idén pedig az ILCO Egyesületet ismerték el a Dombóvári Civil Díjjal.

Ismerjük meg *Marika* személyes történetét a betegséggel kapcsolatban.

Hasfájás és véres széklet miatt került kórházba. Kivizsgálás után megállapították a diagnózist, miszerint anyai ágon öröklődő familiáris polipózisa van. Először rosszindulatú polipokat távolítottak el a bél faláról, majd *Dr. Simon László* tanár úr Szekszárdon közölte *Marikával*, hogy műteni kell, mégpedig az egész vastagbelet el kell távolítani. Így került sor Szegeden a műtétre 1987-ben. Két évvel később kapcsolódott be az ILCO mozgalomba.

Addig azonban meglehetősen hosszú és görgyös utat járt be. A vasútnál dolgozott

anyaggazdálkodóként, sokat kellett utaznia, s az operációt követően két év múlva százalékolták le.

Először a kaposvári klub munkájába kapcsolódott be, Dombóváron akkoriban még nem alakult meg a sorstársak közössége. *Schmidt főorvos úrral* szövetkezve alakították meg a helyi ILCO Egyesületet, amelynek tizenöt éve *Marika* a vezetője. 1999-től az országos szövetség munkájában is szerepet vállalt, 2007-ig helyettes elnökként segítette a sztómások ügyét.

A személyes történetét megosztva a különféle kapaszkodók fontosságát hangsúlyozta. Szá-

mára a családja és a barátai jelentették a legtöbbet. Máiig hálás férjének – negyvenhat éve élnek együtt jóban-rosszban –, aki a bajban azt mondta neki: „Ha tolókcocsiban kell téged tolni, akkor is melletted maradok!” Párjára ma is mindenben számíthat, éppen ezért őt azóta tiszteletbeli sztómásnak tekintik a sorstársai. Egy fiuk és három unokájuk van, a legnagyobb 22, a legkisebb 15 éves. *Marikát* éppen akkor műtötték, amikor a legidősebb unokájukat várták, ez is erősítette élni akarását.

A klubban sorstársakra lelt, az ő sorsuk, példájuk is reményt adott neki. „Ha nekik sikerül, én is élhetek még!” – gondolta.

Elvégezte az önkéntes betegsegítő tanfolyamot. Azóta ő ad hitet és reményt másoknak. Ha kell, betegeket látogat, csütörtökönként a rendelőben várja a sztómásokat tanácsadásra, tapasztalatcserére. Az egyesület megalakulása óta évente egy-két alkalommal kirándulásokat szerveznek. Legutóbb a Krisnavölgyben jártak, a zengővárkonyi tojáspatkoló múzeum és a fonyódi kilátó sem maradhatott ki a programból. A pécsi egyesülettel Ausztriában, a kaposváriakkal pedig Erdélyben jártak. Szívesen találkoznak bográcsos főzések alkalomával, februárban tavaszváró zenés összejöveteleket szerveznek, decemberben pedig karácsonyi ünnepekre gyűlnek össze.

A városban működő civil szervezetek irányítását végző Civil Tanácsnak is tagja. Feladata az egészségüggyel és a szabadidővel összefüggő civil szervezetek koordinálása.

Marika kevés szabadidejében szívesen kertészkedik, segít a férjének a szőlőben. „Bármilyen tevékenységet választunk, a lényeg, hogy akarjunk aktívan élni!” – zárja gondolatait.